

підприємець, за рахунок зменшення ставки ЄСВ, не платить більше податку до бюджету. Натомість, збільшується сума утримань із доходів працівників, що також позитивно відбивається на стані бюджету країни. На перший погляд, працівникам така схема може не сподобатись, адже, отримуючи частину зарплатні «в конверті», не треба сплачувати податки. Проте, разом із збільшенням офіційної заробітної плати, забезпечуються і більші пенсійні відрахування. Таким чином можна забезпечити собі краще життя в майбутньому.

Із 2016 року планується ще більше спрощення системи застосування понижуючого коефіцієнта: всі умови буде прибрано, тож будь-який охочий платник зможе скористатися перевагою використання коефіцієнта. Також, із 01.01.2016 року розмір коефіцієнта буде збільшено до 0,6, а отже ставка ЄСВ стане ще нижчою.

Варто сподіватися, що цей крок не стане останнім на шляху до покращення рівня економіки в Україні. Окрім ЄСВ є ще чимало податків, система застосування яких потребує неабияких змін.

Список використаних джерел:

1. Закон України № 77-VIII «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо реформування загальнообов'язкового державного соціального страхування та легалізації фонду оплати праці» від 28 грудня 2014 року.

2. Закон України № 219-VIII «Про внесення змін до розділу VIII «Прикінцеві та перехідні положення» Закону України «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування» щодо зменшення навантаження на фонд оплати праці» від 02 березня 2015 року.

Ломакіна К.С.

студентка,

Науковий керівник: Роменська К.М.

кандидат економічних наук, доцент,

Дніпропетровська державна фінансова академія

ФОРМУВАННЯ МІСЦЕВИХ БЮДЖЕТІВ УКРАЇНИ

Дослідження особливостей та ролі доходів місцевих бюджетів має відбуватися у розрізі двох аспектів. Так, з однієї сторони, доходи місцевих бюджетів виступають активною формою акумуляції певної частини фінансових ресурсів, які знаходяться у розпорядженні місцевих органів самоврядування, тобто стають невід'ємним елементом місцевих фінансів. З іншої, вони є основною складовою загальної бюджетної системи держави, утворюючи систему фінансових відносин, що формується між місцевими та Державними бюджетами, а також у середині місцевих бюджетів.

Так у статті 2.19 Бюджетного кодексу України визначення доходів місцевого бюджету дано як усі податкові, неподаткові та інші надходження на

безповоротній основі, справляння яких передбачено законодавством України (трансферти, дарунки, гранти) [2, с. 109].

В місцевих бюджетах акумульовано більше 70% від загального обсягу фінансових ресурсів, що знаходяться у розпорядженні органів місцевої влади. Крім того місцеві бюджети, а отже і доходи місцевих бюджетів, є найбільшою складовою бюджетної системи держави, вони також займають вагоме місце в перерозподілі валового національного продукту, здійсненні соціального захисту населення, проведенні інституційної політики та охороні навколишнього природного середовища [3, с. 49].

Основними джерелами доходів місцевих бюджетів є податкові і неподаткові надходження, а також доходи від операцій з капіталом та трансферти. Доходи від операцій із капіталом для місцевих бюджетів несуть бюджетний кодекс України робить спробу забезпечити делеговані та власні повноваження «кошиками доходів» місцевого самоврядування. «Кошик» номер один, тобто загальний фонд місцевого бюджету, наповнення якого спрямовується на фінансування повноважень, делегованих державою місцевим бюджетам «згори». «Кошик» номер два – це той кошик, який витрачається на виконання власних повноважень. Відповідно до поповнення цих «кошиків» і формується три фонди доходної частини місцевого бюджету – загальний спеціальний та резервний.

Характерним для вітчизняних місцевих бюджетів є поділ на два самостійні функціональні їх види: місцеві поточні (адміністративні) бюджети та місцеві бюджети розвитку (інвестиційні бюджети). В межах кожного з даних бюджетів формується власна видаткова та дохідна частини.

Доходи поточного бюджету формуються на основі надходжень від місцевих податків і зборів, платежів, загальних субсидій, що надаються державною владою, та деяких інших доходів.

Переходячи до аналізу бюджету розвитку, необхідно зауважити, що дохідна частина даного бюджету формується за рахунок коштів, отриманих в результаті банківського кредитування, муніципальних (комунальних) позик, інституційних субсидій, які надаються державною владою, та деяких інших статей.

Бюджетне прогнозування – відносно молода галузь фінансової науки, розвиток якої пов'язаний із необхідністю складання бюджетних балансів на перспективу через зростання витрат на суспільні потреби викликані демографічними змінами у структурі населення більшості країн світу, спричинені старінням населення, що у поєднанні з хронічними дефіцитами бюджету та загрозливим зростанням рівня державного боргу роблять фінансові позиції держави нестійкими, та змушують уряди йти на непопулярні кроки – збільшувати податкове навантаження та/або скорочувати фінансування гарантованих законами державних програм та обсягів надання суспільних послуг.

В умовах циклічності розвитку економіки, посилення залежності її стану від впливу зовнішніх шоків і суб'єктивних чинників, усе більш актуальною стає необхідність прогнозування економічних процесів на довгострокову

перспективу. При цьому класичні методи прогнозування через велику кількість оціночних показників у моделях стають недостатньо ефективними. Оскільки показники, що характеризують економічні процеси, описуються часовими рядами, то як методи вирішення таких завдань можуть використовуватися статистичні методи прогнозування часових рядів. На жаль, такі методи не завжди задовольняють конкретним практичним вимогам і мало прийнятні до застосування у конкретних практичних ситуаціях [4, с. 155].

З моменту отримання незалежності в Україні спостерігається збільшення кількості рад на фоні зменшення чисельності населених пунктів, особливо сільських, що призводить до дроблення та зменшення чисельності територіальних громад. Це у свою чергу викликає погіршення спроможності акумулювати достатню кількість ресурсів для реалізації покладених на них функцій, у результаті чого виникає потреба дотаційного характеру фінансування видатків.

На сьогодні головною проблемою в бюджетній сфері залишається значна концентрація фінансових ресурсів на центральному рівні, які в подальшому передаються місцевим бюджетам у вигляді трансфертів. Забезпечення розвитку інфраструктури регіонів в значній мірі залежить від одержання субвенцій з державного бюджету.

У процесі вдосконалення формування механізму виконання місцевих бюджетів України постає питання посилення принципу субсидіарності, що ґрунтується на необхідності максимально можливого наближення надання гарантованих послуг до їх безпосереднього споживача через перерозподіл видатків між бюджетами всіх рівнів, що не можливе без здійснення формування, розгляду, затвердження і виконання місцевих бюджетів територіальними громадами з більшим ступенем самостійності. А реформа міжбюджетних відносин має бути тісно пов'язана з реформою місцевого самоврядування й адміністративно-територіальною реформою, що забезпечить створення системи адміністративно-територіальних одиниць, спроможних виконувати покладені на них функції в процесі реалізації суспільних потреб.

Список використаних джерел:

1. Конституція України // Закон України: В 11 т. – Верховна Рада України. Інститут законодавства. – К.: 1997. – Т. 10. – С. 3-41.
2. Бюджетний кодекс України від 08.07.10 № 2456-VI // К: Правова єдність. – 2011. – 109 с.
3. Заїчко, І. В. Роль бюджетної політики у забезпеченні фінансової незалежності органів місцевого самоврядування / І. В. Заїчко // Наукові праці НДФІ. – 2012. – № 1 (50). – С. 47-55.
4. Фещенко Л. В. Вдосконалення бюджетного планування і прогнозування / Л. В. Фещенко // Вісник економіки, транспорту і промисловості. – 2011. – № 34. – С. 154-157.